

Arrest

nr. 87 318 van 11 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 27 februari 1994 te Dippa Kunda, Gambia. U behoort tot de Mandinka etnie en bent moslim. U bent opgegroeid in uw geboortedorp Dippa Kunda waar u tevens school liep. Uw vader overleed echter in 1998 toen u nog erg jong was. Dankzij uw moeder kon u uw middelbare studies verder zetten. In 2009 studeerde u af aan de middelbare school. Kort nadien kon u aan de slag gaan in een cybercafé in Kanifing. Het was een vriend van u die u voorstelde aan de baas van het café die u vervolgens aanwierf. Uw baas verdiende echter niet enkel zijn brood via het cybercafé maar hij maakte ook allerlei valse documenten voor jongeren die wilden gaan studeren in het buitenland, met name in de Verenigde Staten, of voor andere personen die naar het buitenland wilden gaan. Hij betrok ook u bij deze illegale activiteiten, en hij

vroeg u onder andere om mogelijke geïnteresseerden aan te spreken. Jullie maakten documenten na die door de Amerikaanse ambassade vereist werden om naar de VS te mogen gaan, zoals bankafschriften, handelslicenties, verzekeringsdocumenten en dergelijke meer. In juni of juli 2011 liep een persoon die bij jullie een dergelijk vals document had gekocht echter tegen de lamp bij de Amerikaanse ambassade. Er werd ontdekt dat hij een vals document had voorgelegd en hij werd ondervraagd over de manier waarop hij dit document had bekomen. Ook de politie werd er bijgehaald en de persoon in kwestie ging over tot bekentenissen. Niet lang erna werd uw baas aangehouden door de Gambiaanse politie in zijn cybercafé, en werd voor 15 jaar opgesloten zonder enige vorm van berechting. U kon uw baas nog eenmaal spreken in het politiecmissariaat en hij droeg u op om het cybercafé over te nemen. U deed dit ook en ging zelfs verder met de handel in allerlei vervalste documenten. De zaken gingen goed en u verdiende goed geld, tot in oktober 2011 weer een persoon betrapt werd bij de Amerikaanse ambassade met een vals document. Ook deze persoon werd aangehouden door de Gambiaanse politiediensten, maar hij weigerde over te gaan tot bekentenissen. Hij werd dan ook opgesloten en mishandeld door de politiediensten en bekende uiteindelijk toch dat u degene was die de valse documenten had opgesteld. Niet veel later zou deze persoon overigens overlijden aan de gevolgen van de mishandelingen opgelopen tijdens zijn gevangenschap, waardoor zijn familie u eveneens zocht en bedreigde omdat ze u als verantwoordelijke zagen voor de dood van hun familielid. De politie kwam ook naar de woning van uw familie maar uw moeder weigerde te zeggen waar u was. U bleef de hierop volgende dagen in uw café maar een paar dagen later toen u even weg was, kwam de politie toch naar uw bar, waarop iemand u per sms verwittigde dat u niet kon terugkeren naar uw café. U besloot om naar een vriend te gaan waar u enkele dagen verbleef, alvorens in november 2011 naar Senegal te vluchten. In Dakar bleef u een tweetal weken bij een vriend. Vanuit Dakar contacteerde u de broer van uw moeder die in Barcelona verblijft, en kon u via iemand die op de luchthaven werkt, tegen betaling, een vlucht nemen naar Barcelona. Vervolgens nam u de trein naar Parijs van waaruit u naar Brussel kwam eind december 2011. Op 3 januari 2012 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u vreest opgepakt te worden door de Gambiaanse autoriteiten nadat uw handel in valse documenten ontdekt werd. U vreest vooral een willekeurige vervolging in uw land van herkomst omwille van de door u aangehaalde feiten.

Vooreerst kan echter een opmerking gemaakt worden betreffende uw **identiteit** en meerbepaald de door u opgegeven geboortedatum in de loop van de asielprocedure. Uit uw asioldossier blijkt immers dat u in eerste instantie voor de Dienst Vreemdelingenzaken **27 februari 1994** als uw geboortedatum heeft opgegeven, (zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, dd.23 februari 2012, p.1, administratief dossier). Tijdens het gehoor voor het CGVS, net zoals voor de Dienst Vreemdelingenzaken, geeft u ook nu weer aan dat u geboren bent op 27 februari 1994 (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Op 10 januari 2012 werd er echter een medisch onderzoek uitgevoerd, door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KULeuven), teneinde na te gaan of u al dan niet minderjarig was op dat tijdstip. Dit onderzoek wees met een redelijke wetenschappelijke zekerheid uit dat u op datum van 10 januari 2012 een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is. De conclusie luidde zelfs dat uw leeftijd vermoedelijk hoger is dan 21 jaar (zie administratief dossier, beslissing Voogddienst dd. 20 januari 2012). Wanneer u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gevraagd wordt, wat uw reactie hierop is, antwoordt u dat u gewoon uw geboortedatum heeft meegedeeld. U geeft aan dat u nooit uw geboortedatum heeft gecorrigeerd in de loop van de asielprocedure, zoals de documenten in het administratief dossier laten uitschijnen (zie gehoorverslag CGVS, p.2; zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, dd.23 februari 2012, p.1, administratief dossier). Op de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken staat immers vermeld dat u uw leeftijd zou hebben gecorrigeerd van 1994 naar 1991. Tijdens het gehoor voor het CGVS blijft u echter bij uw stelling dat u in 1994 bent geboren en dat u nooit enige correctie heeft laten uitvoeren, ondanks het uitgevoerde leeftijdsonderzoek dat aantoonde dat u ouder zou zijn dan 21 jaar (zie gehoorverslag CGVS, p.2). U kunt echter geen documenten voorleggen die uw beweerd geboortedatum bevestigen. **Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering als zou u op 27 februari 1994 geboren zijn en nog minderjarig zijn in het licht van het uitgevoerde leeftijdsonderzoek, zoals ook de beslissing van de Dienst Voogddienst dd. 20 januari 2012 stelt.**

Verder dient te worden vastgesteld dat de redenen waarom u niet terug kan keren naar Gambia geen verband houden met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet.

Zo verklaart uzelf tijdens het gehoor dat een gemeenrechtelijk misdrijf, met name het vervalsen van allerlei documenten, en de ontdekking hiervan door de Gambiaanse autoriteiten, aan de basis zou liggen van uw vlucht uit Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U geeft immers aan dat u samen met de baas van het cybercafé waar u werkte een handel in valse documenten runde, en dat in eerste instantie uw baas werd gearresteerd door de Gambiaanse autoriteiten, nadat een persoon was betrapt met één van jullie valse documenten bij de Amerikaanse ambassade (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U verklaart dat uw baas vervolgens zou zijn opgesloten voor een periode van 15 jaar in een Gambiaanse gevangenis, waarop u het cybercafé zou hebben overgenomen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U zou de handel in valse documenten gewoon hebben verder gezet, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Na enkele maanden zou er echter weer iemand betrapt worden met een vals document dat door u was opgesteld (zie gehoorverslag CGVS, p.7). De politie zou vervolgens, na een bekentenis van de persoon die in het bezit was van het vervalste document in kwestie, een zoektocht naar uw persoon zijn begonnen, maar u kon in eerste instantie niet gevat worden (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). Uiteindelijk kwamen ze u toch op het spoor en besloot u om het land te verlaten uit angst om net zoals uw baas voor een lange tijd te worden opgesloten.

Het motief dat u in het kader van uw asielrelaas aanhaalde, houdt echter bijgevolg geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Het gaat hier immers om een gemeenrechtelijk misdrijf dat u zou hebben gepleegd in uw land van herkomst. Echter, de eventuele problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien ten opzichte van uw persoon, kunnen niet als 'vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming. Niets in uw asielrelaas wijst erop dat u internationale bescherming zou behoeven in het kader van de Conventie van Genève. Internationale bescherming is immers geen middel om aan gemeenrechtelijke vervolging in het land van herkomst te ontkomen.

Daarnaast zijn sommige van uw verklaringen in verband met uw 'vrees' ten opzichte van uw land van herkomst niet overtuigend en enigszins gebaseerd op veronderstellingen zodat zij niet van aard zijn de door u ingeroepen "vrees voor vervolging" of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" te ondersteunen. Zo verklaart u voor het CGVS in eerste instantie dat in juni of juli 2011 een persoon, die bij jullie een vals document had aangekocht, werd betrapt op de Amerikaanse ambassade (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U geeft verder aan dat deze persoon werd tegengehouden en dat hem gevraagd werd door de mensen van de ambassade hoe hij het document in kwestie bekomen had (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U gaat vervolgens verder door te stellen dat deze persoon echter zweeg en dat ze hem hierop lieten gaan, maar dat hij gedurende 10 jaar niet naar de VS zou mogen reizen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Een tijdje na deze gebeurtenis zou vervolgens uw baas worden aangehouden door de Gambiaanse politiediensten en opgesloten worden voor een periode van 15 jaar, volgens uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Later tijdens het gehoor worden u nogmaals enkele vragen gesteld over de manier waarop aan het licht zou zijn gekomen dat uw baas in valse documenten handelde alvorens hij werd opgepakt (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd wordt wie dan die eerste persoon was die betrapt werd bij de Amerikaanse ambassade met een vervalst document in zijn handen, maar op deze vraag moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Vervolgens wordt u gevraagd of de politie dan niet tussenkwam toen deze persoon werd betrapt met een vals document op de ambassade, waarop u antwoordt van wel; u voegt er ook aan toe dat hij ondervraagd werd maar dat hij heel snel bekende wie het document had opgesteld (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Het is opmerkelijk dat u nu plotseling wel aanhaalt dat de Gambiaanse politie zou zijn tussengekomen toen de eerste persoon zou zijn betrapt op de Amerikaanse ambassade, terwijl u in eerste instantie hoegenaamd geen melding maakte van enige politionele tussenkomst. Bovendien verklaart u nu dat de persoon in kwestie snel zou zijn overgegaan tot bekentenissen nadat hij was ondervraagd door de politie, terwijl u eerder tijdens het gehoor verklaarde dat de persoon zweeg, en dat hij snel mocht gaan en dat hem enkel een reisverbod van 10 jaar naar de VS werd opgelegd. Deze inconsistente en wat tegenstrijdige verklaringen over de manier waarop aan het licht zou zijn gekomen dat uw baas handelde in valse documenten, ondermijnen dan ook enigszins uw asielrelaas.

Bovendien kunnen ook enkele vragen gesteld worden bij uw bewering als zou in eerste instantie enkel uw baas zijn aangehouden door de Gambiaanse politie, dat uw baas vervolgens zonder enige rechtszaak voor een periode van 15 jaar zou worden opgesloten en dat u vervolgens zijn cybercafé zou hebben overgenomen en dat u onmiddellijk de handel in allerlei valse documenten gewoon zou hebben verder gezet alsof er niets gebeurd was (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). Er kan vooral een kanttekening worden geplaatst bij het feit dat u blijkbaar de handel in valse documenten kon verder zetten in het cybercafé na de beweerde arrestatie van uw baas zonder dat u in eerste instantie enige problemen kende met de Gambiaanse autoriteiten hoewel net ervoor een dergelijke illegale

handel was ontdekt en ontmanteld door de Gambiaanse autoriteiten in hetzelfde cybercafé volgens uw verklaringen. Integendeel, u geeft aan dat u er goed geld mee verdiende, en dat u slechts enkele maanden later in de problemen kwam, toen een tweede persoon tegen de lamp zou zijn gelopen bij de Amerikaanse ambassade met een vals document dat door u werd opgesteld (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U verklaart verder dat deze persoon dit maal wel door de Gambiaanse politie zou zijn aangehouden en dat hij mishandeld zou zijn door de agenten waarna hij uiteindelijk zou zijn overgegaan tot bekentenissen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U verklaart dat hij uw naam zou hebben gegeven aan de autoriteiten en dat enkele politieagenten vervolgens naar de woning van uw familie zouden zijn gegaan, maar dat uw moeder zou verklaard hebben niet te weten waar u was (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Het is vervolgens erg merkwaardig dat u verklaart gewoon uw werk te hebben verder gezet in het cybercafé, zelfs nadat uw moeder u gemeld had dat de politie was langs geweest omdat ze op zoek naar u waren (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U verklaart zelfs dat de politie nadien enkele malen naar het cybercafé zou zijn gekomen maar dat ze u niet vonden omdat u aan het werk was in een bureau in het café waar ze u niet konden zien, wat toch niet erg overtuigend overkomt (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U verklaart tijdens het gehoor dat de persoon die betraapt werd met een vals document midden oktober 2011 zou hebben bekend dat u het document had opgesteld en dat u slechts twee weken later, namelijk begin november, besloot om onder te duiken bij een vriend, omdat u een sms had gekregen waarin vermeld stond dat de politie naar het café zou zijn gekomen toen u er niet was (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Hieruit kan afgeleid worden dat u nog twee weken in uw cybercafé zou hebben gewerkt alvorens op de vlucht te zijn geslagen voor de Gambiaanse autoriteiten volgens uw verklaringen. Vooral rekening houdend met uw verklaring dat het cybercafé ervoor al in het oog van de storm was gekomen nadat uw baas zou zijn gearresteerd, en waarbij u zelf zou zijn ondervraagd door de politiediensten (zie gehoorverslag CGVS, p.8), is het niet geloofwaardig dat de Gambiaanse politie er niet in geslaagd zou zijn u onmiddellijk te arresteren indien ze dit daadwerkelijk wilden. U verklaart immers dat u, nadat aan het licht was gekomen dat u de persoon was die het valse document had opgesteld, gewoon aan het werk bleef in het cybercafé, waaruit kan afgeleid worden dat de Gambiaanse politie voldoende gelegenheid en tijd had om u te arresteren indien ze dat wilden, zeker in het licht van de eerdere beweerde problemen in het cybercafé. **Uw verklaringen betreffende uw beweerde problemen met de Gambiaanse autoriteiten komen bijgevolg hoegenaamd niet overtuigend over.**

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient besloten te worden dat uw verklaringen van die aard zijn dat in uw hoofd geen "reëel risico op het leiden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden kan worden.

Tot slot legt u nog enkele documenten neer voor het CGVS. Hierbij kan ten eerste opgemerkt worden dat u geen documenten voorlegt ter bevestiging van uw identiteit en nationaliteit. U legt wel een opsporingsbericht voor dat volgens uw verklaringen zou zijn verschenen in de Gambiaanse krant 'the Point' en dat uw jongere broer u vervolgens zou hebben opgestuurd (zie gehoorverslag CGVS, p.4). In het door u voorgelegde opsporingsbericht staat vermeld dat u gezocht wordt door de Gambiaanse politiediensten omwille van fraude en het vervalsen van documenten (zie administratief dossier). Hierbij kan opgemerkt worden dat het overduidelijk om een kopie gaat, en dat het niet om een authentiek document gaat, hoewel u het tegendeel beweert tijdens het gehoor. U verklaart immers dat zulke opsporingsberichten op die manier los in de zwart-wit kranten geplaatst worden opdat iedereen ze kan lezen en vinden (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Het leidt echter weinig twijfel dat het door u overhandigde document een kopie betreft aangezien er onder andere slechts een deel van een ander artikel – dus niet in zijn geheel – mee gekopieerd werd. Op het door u voorgelegde document valt ook uit niets af te leiden in welke krant dit opsporingsbevel zou zijn gedrukt en wanneer dit opsporingsbevel verschenen zou zijn (zie administratief dossier). Dit door u voorgelegde opsporingsbevel verandert dan ook niets aan bovenstaande vaststellingen. U legt verder een USB-sleutel voor waar volgens u allerlei vervalste documenten op staan om aan te tonen dat u dergelijke illegale activiteiten zou hebben uitgevoerd in uw land van herkomst. In deze beslissing worden deze door u aangehaalde activiteiten echter niet in twijfel getrokken – integendeel, er wordt aangehaald dat deze activiteiten geen verband houden met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel. Wel worden uw beweerde problemen met de Gambiaanse autoriteiten hieromtrent, alvast zoals u ze schetst, in twijfel getrokken zoals hierboven aangehaald. Ook deze door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Tot slot legt u ook nog een loonbrief voor om aan te tonen dat u wel degelijk in het cybercafé in kwestie zou hebben gewerkt, maar op de door u voorgelegde loonbrief staan enkel uw naam, de maand en het loon vermeld, maar niet de werkgever of enige andere gegevens, zodat ook dit document niets wijzigt aan de hierboven aangehaalde argumenten.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land

van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus op de schending van artikel 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Hij stelt een gegronde vrees voor vervolging te hebben. De politie is op zoek naar hem en het risico om slachtoffer te worden in geval van een terugkeer naar Gambia is, zeker in de huidige omstandigheden, erg groot zodat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker legt bepaalde documenten neer ter staving van zijn relaas.

Om zijn vrees beter te begrijpen acht hij het aangewezen rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Gambia.

Voor het overige herhaalt en bevestigt hij zijn verklaringen van bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) en wenst hij een aantal zaken te verduidelijken.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift alsnog te zullen proberen zijn geboorteakte neer te leggen.

Omtrent de persoon die werd betrapt in juni of juli 2011 herhaalt hij dat de politie onmiddellijk werd gebeld, ter plaatse kwam, het voorval onderzocht en de betrokkene ondervroeg. Deze wenste samen te werken, moest geen folteringen ondergaan en mocht tien jaar niet meer naar de VS reizen.

Verzoeker stelt dat het niet ongevoel is dat hij het cybercafé verder zette. Hij was niet gekend bij de politie, men kon niet vermoeden dat hij op zo jonge leeftijd deze handel kon verder zetten en zulke zaak wordt niet snel gesloten in Gambia ter bescherming van het sociale leven van mensen.

Verzoeker keek, nadat hij door zijn moeder werd gebeld in het cybercafé, steeds om zich heen wanneer hij de straat op ging en verbleef voornamelijk in een kleine, afgesloten en onzichtbare ruimte in zijn café.

Hij voegt toe dat zijn baas tot op heden in de gevangenis zit, dat hij nog wordt gezocht door de politie, dat zijn familie onder druk staat en dat zijn broer wordt bedreigd door de familie van de overledene.

Voorts blijft hij erbij dat het origineel krantenartikel, zoals door hem ontvangen, werd neergelegd.

Verzoekers vrees bestaat eruit dat hij geen eerlijk proces zal krijgen, niet de kans zal hebben te worden bijgestaan door een advocaat en zal worden veroordeeld tot een lange straf zonder verdediging of proces. Bovendien worden de mensenrechten in de gevangenis helemaal niet gerespecteerd en vreest hij er te worden mishandeld en verkracht.

Voor het overige geeft verzoeker, onder verwijzing naar het “*UNHCR Handboek*”, een uiteenzetting over de bewijslast in asielaanvragen en stelt hij dat het CGVS met deze richtlijnen geen rekening hield.

2.1.2. Verzoeker beroept zich aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op de schending van artikel 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

Hij herhaalt dat hij vreest in de gevangenis te zullen worden gefolterd of verkracht en verwijst naar zijn hoger gedane uiteenzetting.

Verzoeker stelt bovendien in het feitenrelaas in het verzoekschrift dat hij de algemene situatie in zijn regio van herkomst onveilig acht.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

In bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoeker beschreven moeilijkheden en asielmotieven, aangezien deze zouden voortvloeien uit een door hem gepleegd gemeenrechtelijk misdrijf in zijn land van herkomst, geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. Verzoeker beperkt zich ertoe te herhalen dat de politie hem zoekt en te volharden dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève doch hij ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde en terechte besluitvorming.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoeker brengt geen documenten bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Hij verklaarde immers bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in Gambia over een geboortecertificaat beschikt (administratief dossier, stuk 10, verklaring, nr.21). Ook bij het CGVS gaf hij aan dat hij in Gambia een geboortecertificaat had. Bovendien stelde hij dat hij nog in contact stond met zijn broer in Gambia en dat hij reeds had gevraagd om zijn geboortecertificaat op te sturen (administratief dossier, stuk 3, p.2). In het verzoekschrift geeft hij andermaal aan in contact te staan met zijn moeder en te zullen proberen zijn geboortecertificaat neer te leggen (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.5-6). Desalniettemin blijft hij hiertoe tot op heden in gebreke.

Verzoekers algehele geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd doordat hij blijkens de verklaringen en de stukken in het dossier waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen na medisch onderzoek verscheidene jaren ouder bleek te zijn dan hij aanvankelijk aangaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dan hij beweerde en – zelfs na aldaar te zijn geconfronteerd met de conclusie van dit medisch onderzoek – bleef volhouden bij het CGVS.

Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat hij tijdens het gehoor bij het CGVS inconsistente verklaringen heeft afgelegd over de gebeurtenissen in het kader waarvan zijn baas in de gevangenis terecht kwam nadat een persoon die bij hen een vals document had aangekocht in juni of juli 2011 werd betrapt. Aanvankelijk maakte hij immers geen melding van enige tussenkomst van de politie bij deze betrapping en stelde hij slechts dat deze persoon op de Amerikaanse ambassade werd betrapt, dat hij daar werd gehouden en dat men hem vroeg waar hij dit document bekam. Hij zou echter hebben gezwegen en zijn vrijgelaten nadat men hem een ban gaf om nog naar de VS te gaan. Later verklaarde verzoeker echter dat de politie wel degelijk tussenkwam bij de ondervraging van deze persoon en beweerde hij bovendien dat deze persoon, in plaats van te zwijgen, snel besloot toe te geven en bekende wie het document had opgesteld. Verzoeker beperkt zich ertoe de laatste versie van zijn verklaringen te herhalen en te bevestigen, hetgeen de voormelde inconsistentie

niet vermag op te heffen. Deze inconsistentie klemt overigens nog des te meer daar verzoeker de naam niet kan geven van de persoon die zou zijn betrapt, aan wie zij nochtans een vals document zouden hebben verkocht en wiens betrapping de oorzaak was van zijn eerste probleem met de politie en de arrestatie van zijn baas (administratief dossier, stuk 3, p.8).

De bestreden beslissing motiveert voorts met recht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker na de beweerde arrestatie van zijn baas de handel in valse documenten gewoon kon verder zetten in het cybercafé zonder daarbij in eerste instantie enig probleem te kennen met de Gambiaanse autoriteiten, en dit hoewel net ervoor door deze autoriteiten een dergelijke illegale handel was ontdekt en ontmanteld in hetzelfde cybercafé. Waar verzoeker in deze verwijst naar zijn leeftijd kan worden verwezen naar de hoger gedane vaststelling dat hij verscheidene jaren ouder blijkt te zijn dan hij voorhield. Inzake de verklaring dat hij niet gekend was bij de politie kan erop worden gewezen dat verzoeker reeds voor zijn baas werkte voordat deze werd gearresteerd, dat de politie hem bij de arrestatie van zijn baas een aantal vragen stelde en bijgevolg wist hoelang en voor wie hij werkte in het cybercafé en dat hij zijn baas bezocht in het politiebureau om de overname van diens zaak te regelen (*ibid.*, p.8). Gelet op deze verklaringen is het wel degelijk onaannemelijk dat verzoeker de handel van zijn baas in hetzelfde cybercafé kon verderzetten zonder daarbij initieel enig probleem te kennen met de Gambiaanse politie of autoriteiten. De blote en ongefundeerde bewering dat zulke zaak in Gambia niet snel wordt gesloten kan hieraan geen afbreuk doen.

Verzoeker legde voorts tegenstrijdige verklaringen af omtrent het telefoontje waarmee zijn moeder hem enkele maanden later zou hebben gewaarschuwd dat hij werd gezocht door de politie. Aanvankelijk verklaarde hij hierover spontaan: *"(...) ze vroegen waar ik was, en ze vroegen waar ik kon zijn, ze vroegen waar ik werkte, en mijn moeder wist waar ik werkte en ze gaf het adres (...) ze vertelde het, maar ze verwittigde me per telefoon, ze belde me (...)"* (*ibid.*, p.7). Wanneer later tijdens het gehoor aan verzoeker werd gevraagd of hij ondanks dat de politie hem zocht bleef verder werken in het cybercafé, antwoordde hij echter dat hij naar het cybercafé ging en voegde hij hieraan toe: *"maar mijn moeder had niet gezegd waar ik werkte..."* (*ibid.*, p.10).

Bovendien is het, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, in het geheel niet aannemelijk dat verzoeker ook nadat hij werd verwittigd dat de politie naar hem op zoek was, nog twee weken gewoon zou zijn blijven verder werken in het cybercafé, daar aangenomen kan worden dat dit één van de eerste plaatsen zou zijn waar de politie hem zou komen zoeken. Dit klemt nog des te meer daar verzoeker, die weliswaar aangeeft dat hij daarbij voornamelijk in een kleine, afgesloten en onzichtbare ruimte zou hebben verbleven, gedurende deze periode duidelijk herhaaldelijk het cybercafé verliet en de straat op ging (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.5; administratief dossier, stuk 3, p.7). Dergelijke handelswijze is niet verenigbaar met de vrees die verzoeker verklaarde op dat ogenblik te koesteren ten aanzien van de Gambiaanse autoriteiten. Evenmin is het geloofwaardig dat de politie, zelfs indien verzoeker voornamelijk in een afgesloten bureau vertoefde en te meer daar de politie een aantal maanden eerder een arrestatie verrichte in het cybercafé, verzoeker hierbij ondervroeg en verschillende malen naar het cybercafé kwam om hem te zoeken (administratief dossier, stuk 3, p.8-10), er niet in zou zijn geslaagd om verzoeker gedurende deze twee weken te arresteren indien zij dit daadwerkelijk wilde.

Bovendien brengt verzoeker niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar Europa, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid en nog des te meer klemt daar hij niet kon preciseren met welke vliegtuigmaatschappij hij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 10, verklaring, nr.35).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas en dat hij bijgevolg niet aannemelijk maakt dat hij ingevolge hiervan bij een terugkeer naar zijn land van herkomst problemen zou kennen.

Het neergelegde krantenuittreksel wordt slechts neergelegd in kopie en kan derhalve, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen afbreuk doen aan het voorgaande (administratief dossier, stuk 13: documenten). Verzoeker volhardt weliswaar dat het neergelegde stuk het origineel krantenartikel zou betreffen doch hij laat na dit aan te tonen en onderneemt niet de minste poging om de pertinente vaststelling te weerleggen dat het neergelegde stuk duidelijk een kopie betreft aangezien hierop onder andere slechts een deel van een ander artikel en dus niet dit artikel in zijn geheel werd mee gekopieerd.

De overige door verzoeker neergelegde documenten vermogen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen, dewelke door verzoeker niet worden weerlegd, evenmin de teloorgegane geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen.

Inzake de algemene opmerking dat verzoekers vrees beter begrepen kan worden door rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Gambia dient te worden opgemerkt dat het poneren van zulke algemene bewering, zonder deze ook maar enigszins nader uit te werken of te staven, niet dienstig is om de motieven van de bestreden beslissing of het voorgaande te ontkrachten.

Waar verzoeker het CGVS nog verwijt dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Waar verzoeker nog op algemene wijze stelt dat hij de situatie in zijn regio van herkomst onveilig acht, dient te worden vastgesteld dat hij nalaat ook maar enig begin van informatie bij te brengen omtrent de algemene situatie aldaar en bijgevolg in het geheel niet aantoonst dat deze situatie zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS